

Jād al-Hājj

Zij die niet rust

Ik had voor haar een ruiker meegebracht,
Klom naar haar toe
Zo haastig
Dat het boeket
Mij bijna uit de handen viel
Doornen prikten
Stenen verwonden me
Toen ik de top bereikte
Waar zij had gezeten
Was ze gevlogen,
Naar de voet,
Als een leeuwerik

(Vertaling: Willem Stoetzer)

Jād al-Hājj

Het goud van de dood

In mijn dorp
Kraait de haan
Als een dorstige die regen drinkt
De dag kriekt als een bekentenis
Die fluistert
De nachtegaal is een zanger
Die de hemel verkoopt voor een strootje
De winkels
Zijn er dol op vreemden.
Jongens in besmeurde boezelaar
Bekogelen elkaar met scheldwoorden
Als sneeuwballen.

Altijd zal het moeilijk blijven
Weg te trekken uit dat dorp
Mijn reizen
Reiken nauwelijks tot aan de grenzen van zijn schaduw
Mijn wens is daar te sterven
Het lijkt alsof ik de top van de rots heb bereikt
En daar een korenvlakte heb gezien
Als goud.

(Vertaling: Willem Stoetzer)

Minnares van Amsterdam

Ik was gedompeld in licht van extase
We wandelden langs de gracht
Jij je tred vertragend
Ik met hoop de stoep opzweepend
Op het punt te zeggen
Maar mijn stem stokte
Als een hangende naald
Of een boot
In een pupil...

Dit is jouw stad, dit haar regen:
Een hemel midden op de dag ontroofd.
Bloembakken blijven opgesloten
Totdat water zich door water helpen laat
Met op de bruggen ogen
Uitgeblust als kaperschepen...

Bij de aanvang van de weg stapte je uit de trein
Mijn hoofd lag op je schouder
Mijn gezicht dwaalde rusteloos
In dat van jou: ik volgde de woestijn naar jou toe
Zonder jouw stemgeluid of voetstappen te missen
Langs de gracht...

De doofsters van begeerten ontstaken
De liefdeslampen voor de zwermen van begerigen
Daar roept er een
Tikt hevig tegen het raam
Als was jij op wie zij wacht sinds Adam
Of beter: als was jij haar laatste Adam!

Ik loop op de gloeiende kolen van mijn voetstappen
Niet beseffend wat ik door pijn niet weet.
Niet willend dat deze wonde heelt
Wil ik mij begeven in een vluchtige liefde
Vluchtend uit de greep van eenzaamheid
Naar de andere greep, die van illusie...

Melina stak een kaars op voor een man aan het kruis
En heiligen lijkend op Indianen
Getooid met kralen.
Ze begon haar verhaal, het leek een litanie,
Hoe ze met haar zus gekomen was uit Paraguay.
"Kom vanavond weer terug, Jij, ik en Cynthia. Heb je zin?"

Dit is jouw stad, dit haar regen:
Ik loop langs een winkel, zwak verlicht als een half dicht oog,
Waar jij je met amber bezette ring hebt aangekocht
In de vitrine liggen blauwe stenen balletjes
Daartussen fonkelen jouw ogen onder de stortregen...

Dit is jouw stad, gebouwd op water
De bloemenverkoopster zei
Ze leggen het boeket wel op de trap of bij het raam
Als ze U niet treffen
Wij keerden in onszelf
Om voor jou rozen en lelies uit te zoeken...

Dit is jouw stad en hier sta ik onder een boom van zijn naaktheid ontdaan
Aan de overkant van het huis dat jij bewoont
De gordijnen zijn dicht, het licht is zwak
Maar ik zie die kamer
Het bed opgestapeld koren op de houten vloer
Ik heb mij gelaafd aan deze ruimte, haar met deze stomme mond gedronken
In mijn roes zei ik tot de dood
Voer mij mee, of
Gun mij dat ik nergens anders sterf dan hier--
Doe het licht niet uit!
Dit is jouw stad en hier...val ik in de gracht
Mijn gezonken fiets, geen zadel meer of stuur,
Ga ik, vliegensvlug, achterna,
Het water in.

Jād al-Hājj

Sluipschutter

Op blote voeten heb ik zacht de deur opengedaan
Want de nacht was hellevuur
Wie weet ooit
Wat na de hel nog komt
Het stof warrelde
Rond een vrouw
In bruidsjapon
In doodsangst vastgeklampt tegen een muur
Zij scheen in het onzekere
Hoeveel haar nog restte
Zo haar al een rest gegund was
Ze zag me staan
Rende in mijn richting.
Tussen deur en muur
Waar eens de straat was
Vervoerde een rivier
De karkassen van de stad.
Ze zag bleek
Als een blad in de wind ---
Een schot
Ze viel, stond daarna op
Een tweede
Ze viel, daarna
Stond ze op
Een derde
Ze viel
Daarna
Stond ze op,
Schreeuwde naar het oog van de hemel:
Schiet dan raak, blinde sukkel!

Jād al-Hājj

Scheiding

Zo alleen dat ik eenzaam ben, ben ik niet

Het enige is:

Ik ben een beetje bang

De leegte om mij heen

Ik weet het niet

Het schijnt dat de vrouw die ik beminde

Werd gedood door iets van mij

Of iets van haar heeft mij gedood.

Ze hamerde op haar wanhoop

Elke avond

Als dreef ze een paal in ijs

Misschien omdat ze veel verwachtte

Nee, ze was vol van verwachting.

Ik zei: spaar de laatste scène

Drink elke druppel op en elke traan

Schreeuw, haal de gordijnen weg

Onsteek het vuur indien je wilt

Maar verwacht niet langer al te veel.

Flessen had ik genoeg

In de kelder

Toen de schat van eenzaamheid ontsloten werd.

(Vertaling: Willem Stoetzer)

Jād al-Hājj

Het raadsel van bezit en vrijheid

In de wolken, zo blij is de kooiman

Als de vogel vrijkomt

Door zijn toedoen.

Maar als de vogel vlucht,

Onverwachts,

Dan kwijnt hij weg van smart.

(Vertaling: Willem Stoetzer)

Jād al-Hājj

Tussen elven en de dood

Peter, de barman van het naburige café, zat dichtbij het vuur met de laatste stamgasten bij het laatste glas, vertelde zijn verhalen met woorden en vuistslagen.

Elsie, zijn zuster, was mijn vriendin. Ze was dol op Omar Sherif, hield in de bioscoop mijn hand vast.

Op een avond kreeg Peter ruzie met een zeeman die probeerde er een oude vrouw uit te gooien die zich bezoop tussen elven en de dood. De zeeman gaf hem een flinke stomp en Peter vluchtte weg, zijn gezicht onder het bloed. Elsie is nu de vriendin van de zeeman; Peter, de oude vrouw en ik zitten op de stoep en bezuipen ons tussen elven en de dood.

(Vertaling: Willem Stoetzer)

Jād al-Hājī

Matilda speelt biljart

Matilda

Is dit geen hand in staat tot wonderen of vibratie of timiditeit of reiken naar een ster, naar je borst, naar een schip, naar een golf?

Wat is er mis met deze vingers, vingertoppen, nagels, wat mankeren ze?

Matilda

Jij bitch

Alle kerels beloeren je achterwerk

Als jij staat te biljarten en je je vent afsnauwt:

Hee jij daar

Blijf waar je bent, je glas is hier

Geef me es een dollar

Voor de trein.

(Vertaling: Willem Stoetzer)

Jād al-Hājj

Weerbericht

Mijn vrouw weigerde in de storm uit te gaan
Ik zei: we zullen langzaam lopen
Ze snikte,
Liet het hoofd hangen.
Ik deed mijn horloge af
Mijn colbert,
mijn pullover, mijn broek,
Mijn schoenen en sokken uit,
Deed de deur open,
Liep naar buiten.
De avond was helder en klaar
De stormregen woedde
Boven ons huis
Alleen.

(Vertaling: Willem Stoetzer)

Jād al-Hājj

Een van degenen

Een van degenen die de ogen sluiten

Om de zon te zien

Van binnen

Die hun netten werpen

In het water van de droom

Glimlachen

Om hun glimlachen

In de duisternis

Kruipen naar de slaap

Om 's morgens op te staan

Als paarden

Een van diegenen

Budda

en Hūlagū tezamen

(Vertaling: Willem Stoetzer)

Jād al-Hāj

De valstrik

Mijn glas is leeg
Mijn halsaders wenden zich
Als zwervers door de weg verrast

Ik zal iets eten
De laatste druppel drinken
Mij werpen op het prikkeldraad
Waar mijn kameraden vielen
Die zich overgaven aan de schaamteloze dwaasheid
Dat er licht is aan het einde van de tunnel
Zij keken niet om
Want achter is niet veilig
En voor brengt hen
Erheen

(Vertaling: Willem Stoetzer)